

عنوان مقاله:

برآورد میزان شدت بیابانزایی در بخشی از بستر خشک دشت سیستان با استفاده از مدل IMDPA

محل انتشار:

دومین همایش ملی بیابان با رویکرد مدیریت مناطق خشک و کویری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

محمد فرجی - عضو هیات علمی گروه مرتع و آبخیزداری، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه صنعتی خاتم الانبیاء بهبهان، ایران

سیدهدایت پروری اصل - دانش آموخته کارشناسی ارشد گرایش بیابانزدایی، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه زابل، ایران

مرضیه بهرامی - دانشجوی دوره دکتری گرایش آبخیزداری، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه گرگان، ایران

نسیم آرمان - عضو هیات علمی گروه مرتع و آبخیزداری، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه صنعتی خاتم الانبیاء بهبهان، ایران

خلاصه مقاله:

بیابان زایی فرایندی است که موجب تخریب و انهدام اکوسیستم های طبیعی گردیده و سبب کاهش تولید بیولوژیک در حد ظهور تخریب خاک می شو. در این تحقیق سعی شده تا با توجه به شرایط حاکم بر منطقه مدلی را انتخاب کنیم که با شرایط منطقه سازگار باشد. این مدل تحت عنوان IMDPA می باشد. این روش در سال 1999 توسط محققین کمیسیون اروپا ارائه شده و نتایج خوبی را در مناطقی که بکار برده شده ارائه داده است. در این تحقیق سعی شده ابتدا بر اساس بازدید های میدانی عوامل اصلی موثر بر فرایند بیابان زایی شناسایی شود. این عوامل شامل: اقلیم، خاک، پوشش گیاهی، ژئومورفولوژی، فرسایش بادی، عوامل مدیریتی و سنگ شناسی می باشند. با توجه به نتایج بدست آمده از این تحقیق مشخص شد که از این میان عامل اقلیم، مدیریت کاربری اراضی و فرسایش بادی با کسب بیشترین میزان امتیاز بعنوان مهمترین عامل پیشرفت فرایند بیابان زایی می باشند.

کلمات کلیدی:

بیابان زایی، فرسایش بادی، مدل IMDPA، سیستان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/329685>

